

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **P. S.**, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, čj. JMK 157335/2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 10. 2018, čj. 62 A 238/2016-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Židlochovice (dále „správní orgán I. stupně“) uložil žalobkyni rozhodnutím ze dne 25. 8. 2016, čj. OD/62795/2015, pokutu ve výši 2 500 Kč za to, že spáchala dva správní delikty provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Konkrétně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby jejím vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu. V jednom případě bylo zjištěno, že neustanovený řidič dne 8. 8. 2015 v 10:11 hod. v Židlochovicích na ulici Nádražní 733 jel nedovolenou rychlostí 71 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h (bod 1. výroku). Ve druhém případě v 10:07 hod. téhož dne jel

neustanovený řidič v Židlochovicích na ul. Žerotínovo nábřeží rovněž nedovolenou rychlostí, tentokrát 59 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h (bod 2. výroku). Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. Namítla mj., že bodem 2. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jí kladen za vinu závažnější správní delikt, než který spáchala. Správně mělo být jednání kvalifikováno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a nikoli podle § 125 odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Bod 2. výroku je také nepřezkoumatelný z důvodu neurčitěho popisu místa skutku, neboť předmětná ulice je dlouhá 1 km.

[3] Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že smyslem existence požadavku na co nejpreciznější vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, aby byl znemožněn opakovaný postih za týž skutek či aby bylo zamezeno záměně skutku. Ačkoliv bylo místo měření ve druhém bodě výroku vymezeno pouze názvem ulice a obce, přesný čas měření spolu s dalšími údaji ve výroku skutek jednoznačně konkretizují. Pokud jde o nesprávnou právní kvalifikaci skutku, uvedl krajský soud, že podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) se ve společném řízení o správních deliktech provozovatele vozidla pro určení výše pokuty použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný. Podle krajského soudu správní orgán I. stupně postupoval správně, jestliže ve výroku rozhodnutí odkazoval pouze na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení se vztahovalo na přísněji postižitelný přestupek – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. V ní namítla, že krajský soud nesprávně právně posoudil otázku právní kvalifikace skutku uvedeného v bodě 2. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatelky by jistě bylo v pořádku, pokud by správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, že sankci uložil v rozmezí pokuty za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť sankce je vskutku ukládána v sankčním rozmezí stanoveným pro nejprísněji postižitelný přestupek. To však nijak nesouvisí s nutností správné právní kvalifikace samotného protiprávního jednání, které je primárně nutné ve výroku popsat a skutkově kvalifikovat. Zatímco skutek popsáný v bodě 1. výroku vskutku vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, u skutku v bodě 2. tomu tak není.

[5] Podle stěžovatelky koncipoval správní orgán I. stupně výrok svého rozhodnutí obecně špatně. Měl totiž pro body 1. a 2. samostatně uvést, jaké zákonné ustanovení bylo daným jednáním porušeno a znaky jakého přestupku takové jednání vykazuje (viz rozsudek krajského soudu ze dne 15. 9. 2015, čj. 41 A 58/2014-31). Podle stěžovatelky výrok nemůže být koncipován nejprve jako „*pelmel*“ popisů protiprávních jednání a následně jako „*pelmel*“ porušených právních povinností a „*pelmel*“ odkazů na skutkové podstaty, aniž by bylo zřejmé, kterým jednáním došlo k porušení jaké právní povinnosti a

pokračování

znaky jakého přestupku takové porušení vykazovalo. I kdyby však tento „*pelmel*“ byl akceptován, nelze podle stěžovatelky akceptovat fakt, že i tento je nesprávný, neboť není pravdou, že by obě jednání vykazovala znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

[6] Žalovaný ve vyjádření kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, svého rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a dopěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, přičemž stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka vznesla kasační námitku, která se týká formulace výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konkrétně toho, zda správní orgán I. stupně v rozhodnutí přezkoumatelně specifikoval všechna ustanovení vymezující skutkovou podstatu spáchaného správního deliktu, resp. zda v návaznosti na podanou žalobu tuto skutečnost krajský soud správně posoudil.

[10] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, správní orgán I. stupně výrok rozhodnutí formuloval tak, že uvedl, že stěžovatelka jako provozovatelka vozidla porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Následně v bodu 1. výroku popsal, jakým způsobem, kdy, v jakém místě došlo vozidlem stěžovatelky k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jaká je výše nejvyšší dovolené rychlosti a jaká rychlost byla naměřena. Se změněnými skutkovými okolnostmi správní orgán I. stupně stejně koncipoval i popis přestupku v bodě 2. Následně uvedl, že popsány skutky došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. V daném případě tak podle správního orgánu I. stupně došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[11] Podle § 68 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) se „*ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*“ (zvýraznění přidal Nejvyšší správní soud).

[12] Otázkou požadavků na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu se již v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést

všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení sice je vadou, avšak samo o sobě bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového pochybení je totiž třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46). V návaznosti na toto usnesení následně Nejvyšší správní soud shledal jako dostatečné, pokud bylo ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a v odůvodnění příkazu, kterým bylo správní řízení zahájeno (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 As 7/2018-58) nebo za situace, kdy správní orgán neuvedl číslo porušeného ustanovení, ale jen jeho slovní vyjádření (srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, čj. 7 As 158/2018-37 nebo ze dne 13. 2. 2019, čj. 9 As 272/2017-31).

[13] Ve věci řešené výše citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu správní orgán I. stupně ve výroku uvedl pouze ustanovení, které porušila stěžovatelka jako provozovatelka vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a skutkovou podstatu správního deliktu, kterou svým jednáním naplnila (§125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Správní orgán I. stupně v dané věci neuvedl ustanovení vymezující přestupek, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič a z rozhodnutí tak nebylo zřejmé, jakého konkrétního přestupku se dopustil. Nyní posuzovaná věc je však odlišná. Správní orgán sice v rozhodnutí rovněž uvedl pouze § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které vymezují správní delikt provozovatele vozidla, avšak dále uvedl, že vymezenými skutky došlo k porušení § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Stěžovatel má sice pravdu, že naposled uvedené ustanovení dopadá pouze na jeden z vymezených skutků, avšak současně nelze odhlédnout od toho, že u každého ze skutků je uvedeno slovní vyjádření relevantních ustanovení. V případě prvního skutku správní orgán I. stupně uvedl, že *„překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/h a více, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 74 km/h, resp. 71 km/h“* a v případě druhého skutku uvedl, že *„překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 62 km/h, resp. 59 km/h“*.

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí vadou, neboť ve výroku neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Je proto potřeba v tomto směru korigovat rozsudek krajského soudu, který uvedené za vadu neoznačil, neboť nelze považovat při kvalifikaci postihovaných skutků za dostačující uvedení toliko ustanovení nejprísneji postižitelného přestupku. Na tom nic nemění ani skutečnost, že právě a pouze sazba vymezená v tomto ustanovení je relevantní pro stanovení výše sankce. Na druhé straně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že by tato vada způsobovala nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán sice v rámci kvalifikace prvního skutku neuvedl, jaký konkrétní přestupek tímto jednáním měl

pokračování

být spáchán, avšak ze slovního popisu je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že se jedná o § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Ten totiž stanovuje, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že „*při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹*“. Interpretace rozhodnutí proto (ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu) dovoluje snadno učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel přestupku porušil.

[15] Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). K tomu rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, doplnil, že obdobnou logiku je třeba vztáhnout též na požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu. Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje.

[16] Podle Nejvyššího správního soudu je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně schopen tomuto požadavku dostát, neboť z něj jasně vyplývá, jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Zrušení tohoto rozhodnutí za těchto okolností by bylo podle Nejvyššího správního soudu nežádoucím formalismem.

[17] Ze stejných důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s námitkou, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné kvůli tomu, že správní orgán I. stupně uvedl, že se popsánými skutky stěžovatelka dopustila pouze přísněji postižitelného přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, ačkoliv toto ustanovení naplnila pouze skutkem jedním. Z vymezení obou skutku totiž jednoznačně vyplývá, jakých skutků se podle správního orgánu I. stupně dopustila a že se jedná o porušení jiného pravidla.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu

